

**Sygn. akt II Ca 516/19**

## WYROK

**1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Dnia 12 lipca 2019r.**

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Maciej Ejsmont

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w K.**

przeciwko **D. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt I C 2087/18

**oddala apelację.**

**Sygn. akt II Ca 516/19**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił powództwo o zapłatę wytoczone przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przeciwko D. D. (pkt I) oraz zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie wskazał na następujące okoliczności.

Strona powodowa nie udowodniła roszczenia dochodzonego pozwem, gdyż w świetle dowodów złożonych przez nią w sprawie nie sposób było uznać, że doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki. Strona zgłaszająca roszczenie podlegające ochronie prawnej winna przede wszystkim wskazać okoliczności stanowiące jego podstawę, a w dalszej kolejności dowody na ich potwierdzenie. Zakres tych okoliczności determinuje podstawa prawna żądania. Skoro zatem strona powodowa dochodzi zapłaty wierzytelności przysługującej jej od pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki, to winna udowodnić istnienie tegoż zobowiązania. Temu jednak nie sprostała. Przedłożone dowody w postaci ramowej umowy pożyczki, tabeli opłat, regulaminu oraz formularza odstąpienia (karta (...)) jak również wezwanie do zapłaty (karta (...)) nie mogły prowadzić do wykazania istnienia zobowiązania wskazanego w pozwie. Wbrew zamysłowi strony powodowej, przywołane dowody nie wskazują na zawarcie jakiejkolwiek umowy, a wręcz przeciwnie, zważywszy na przewidziany w § 5 ramowej umowy pożyczki oraz w regulaminie sposób zawierania umowy i świadczenia usług drogą elektroniczną, strona powodowa nie powinna mieć choćby minimalnych trudności z przedstawieniem sądowi wypełnienia przewidzianego w tych dokumentach trybu postępowania, z potwierdzeniem przelewu na rzecz pozwanej włącznie. Tymczasem z przedmiotowych dokumentów nie wynika, aby umowa pożyczki

została faktycznie zawarta, a nawet jeśli założyć inaczej, aby została przez stronę powodową wykonana i jaka suma była jej przedmiotem. W tym stanie rzeczy przedstawione dowody okazały się całkowicie nieprzydatne do dokonania jakichkolwiek ustaleń w sprawie, co skutkowało oddaleniem wniosków dowodowych, a w konsekwencji oddaleniem powództwa. Wobec powyższego sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła faktu zawarcia umowy i jej wykonania przez siebie, z którego wywodziła skutki prawne i z tego względu na podstawie przepisu art. 6 k.c. sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa.

Zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

a) art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że strona powodowa nie wykazała swego roszczenia co do zasady i co do wysokości, mimo że apelantka przedłożyła dowody wykazujące roszczenie, w tym (...)wraz z załącznikami i wezwanie do zapłaty z dnia 20 lipca 2018 r.;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, mające wpływ na wynik sprawy oraz błędną ocenę materiału dowodowego, polegającą na:

- przyjęciu, że z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów nie można wywieść jej roszczenia;

- przyjęciu, że roszczenie nie jest wymagalne podczas gdy z § 2 umowy pożyczki nr (...) wynika, że termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień (...) r., zatem roszczenie stało się wymagalne w tym właśnie dniu;

- przyjęciu, że strona powoda nie wypowiedziała (...), podczas gdy nie było to konieczne dla wymagalności roszczenia, bowiem umowa ta zawiera ogólne zasady dotyczące stosunku prawnego, natomiast umowa pożyczki nr (...), zawierająca szczegółowe zasady dotyczące stosunku prawnego jest umową zawartą na czas oznaczony, to jest (...) r.

II. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 720 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 o kredycie konsumenckim przez ich niezastosowanie i przyjęcie, że pozwany nie odpowiada wobec strony powodowej z tytułu zaciągniętego zobowiązania.

Strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, w oparciu o jego wyniki dokonał trafnej oceny prawnej zgłoszonego powództwa. Z tej przyczyny ocenę prawą Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własną i nie zachodzi potrzeba jej powtarzania.

Strona powoda we wniesionej przez siebie apelacji podniosła zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy tak prawa procesowego, jak i materialnego. Wszystkie koncentrują się one wokół wadliwego – zdaniem apelantki – przyjęcia przez Sąd I instancji, iż strona powodowa nie udowodniła dochodzonego pozvem roszczenia co do zasady, wysokości oraz wymagalności.

Zaakcentować przy tym należy, że w zarzutach apelacyjnych strona powoda stwierdziła, że (...) zawiera jedynie ogólne zasady dotyczące stosunku prawnego łączącego strony, natomiast szczegóły owego stosunku prawnego reguluje umowa pożyczki nr (...). Jednocześnie, apelantka zdaje się nie dostrzegać, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nie zaoferowała dowodu z umowy pożyczki nr (...). Analiza akt postępowania pierwszoinstancyjnego wskazuje, że apelantka przedłożyła w poczet materiału dowodowego (...)z dnia 14 czerwca 2018 r. Z przepisu § 2

też umowy wynika, że jej przedmiotem jest ustalenie zasad na jakich strony niniejszego procesu zawierać będą w przyszłości umowy pożyczki. Z dowodu tego nie wynikają zatem takie okoliczności istotne dla oceny merytorycznej zasadności żądania pozwu, jak to, czy kontrahenci umowy z dnia 14 czerwca 2018 r. zawarli jakiegokolwiek umowy pożyczki, na jaką kwotę, czy też, na jaki okres była (były) owa umowa (owe umowy) zawierana (zawierane). Stosownie do ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c., obowiązek udowodnienia tych okoliczności spoczywał na stronie powodowej jako wywodzącej z tychże faktów skutki prawne. Niezależnie od tego, należy zwrócić uwagę, że przedłożony do akt sprawy egzemplarz umowy ramowej nie był podpisany, co dodatkowo budzi wątpliwości, czy strony złożyły oświadczenia woli o jej zawarciu.

Niczego w ocenie zakresu udowodnienia żądania pozwu nie zmienia przedłożenie do akt sprawy wezwania do zapłaty z dnia 20 lipca 2018 r. (k. (...)), skoro nawet brak dowodu przesłania go pozwanej.

Dla jasności Sąd Okręgowy wskazuje, że pozwana od początku kwestionowała powództwo już co do samej zasady. Wynikało to zarówno z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. (...)), jak i pisma procesowego pozwanej z dnia 6 lutego 2019 r. (k. (...)). Strona powodowa musiała być zatem świadoma, że pozwana podważa okoliczności faktyczne stanowiące podstawę powództwa i w świetle art. 229 i 230 k.p.c. wymagają one dowodzenia.

Formularz umowy pożyczki nr (...) został zgłoszony w poczet materiału dowodowego przez stronę powodową dopiero w apelacji. Jednocześnie jednak, apelantka nie wykazała, by nie mogła tego dowodu powołać w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Z tej przyczyny analizowany wniosek dowodowy nie mógł zostać uwzględniony.

Uwzględniając całokształt powyższych okoliczności, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak na wstępie.

(...)

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

a. (...)

b. (...)